

Arrest

nr. 226 131 van 16 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.1., ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 28 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 10 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn.

1.5. Op 9 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 202 144 van 9 april 2018 wordt de voormelde beslissing vernietigd.

1.6. Op 14 december 2017 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn.

1.7. Op 12 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging met betrekking tot de aanvragen, vermeld in punt 1.4. en punt 1.6., een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt vernietigd door de Raad met arrest nr. 218 343 van 15 maart 2019.

1.8. Op 11 oktober 2018 dient de verzoekende partij een bijkomende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn, opnieuw in functie van haar Belgische moeder.

1.9. Op 8 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.05.2017, 14.12.2017 en 11.10.2018 werd ingediend door:

Naam: E. M.

Voorna(a)m(en): T.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 13.08.1988

Geboorteplaats: A. H.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, de genaamde mevrouw E. H., A. (RR: ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.80.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een

afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het 'ten laste' zijn werden bij voormelde aanvragen volgende documenten voorgelegd:

- Paspoort van betrokkene afgeleverd op 20.06.2014 met geldigheid tot 20.06.2019. Betrokkene is met een C-visum Nederland ingereisd op 17.11.2016, en terug uitgereisd op 29.11.2016; C-visum Nederland ingereisd op 11.03.2017. Geen blijk van uitreis. Er zijn geen in- of uitreisstempels terug te vinden van België, het is dus niet geheel duidelijk wanneer betrokkene België is binnengekomen. Echter, eerste aanvraag dateert van 10.05.2017. Er wordt uitgegaan van aankomst in het Rijk op 10.05.2017.

- Huurovereenkomst op naam van referentiepersoon. Inmiddels wonen beiden op een ander adres sinds 29.01.2019.

- Attest OCMW Antwerpen dd. 11.05.2017, 14.12.2017 en 03.10.2018 op naam van betrokkene en referentiepersoon

- Attestation de non propriété n° L 285096 dd. 11.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen bezit op het grondgebied van A. H.. Dit attest sluit niet uit dat dat betrokkene elders in het land van herkomst of origine eigendommen/onroerende goederen bezit. Het attest werd bovendien opgesteld op basis van een verklaring op eer van van betrokkene dd. 11.12.2017 die per volmacht dd. 22.11.2017 werd toegevoegd, alsook op basis van een attestation de non imposition dd. 30.11.2017; Certificat de non propriété dd. 17.08.2018 n° L 794639 dat stelt dat betrokkene geen vastgoed heeft in Marokko. Dit attest werd per volmacht aangevraagd en opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene dewelke op 01.08.2018 gelegaliseerd werd, en op basis van een certificat de non imposition dd. 26.07.2018 en de aanvraag tot dit attest dd. 17.08.2018;

Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze attesten niet als afdoende bewijs van onvermogen worden aangenomen.

- Attestation administrative n° 1165 dd. 06.02.2017 dat betrokkene geen fondsen bezit/ontvangt in het land van herkomst. Dit attest werd deels opgesteld op basis van een verklaring op eer.

- Attest Registre Du Commerce Certificat Negatif N° 535/17 dd. 08.03.2017 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen eigen zaak had in het land van herkomst.

- Attestation certificat de célibat n° 439/2017 dd. 09.03.2017 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest als alleenstaande geregistreerd staat.

- Attestation de revenu global Impose au titre de l'année 2012, 2013, 2014, allen dd. 26.07.2018, van het jaar 2015 en 2016 dd. 10.11.2017, van het jaar 2017 dd. 07.03.2017 en van het jaar 2018 dd. 16.10.2018, waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomsten wist te verwerven in 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016 en 2017 waarvoor hij werd onderworpen aan inkomensbelastingen in het land van herkomst. Echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt enerzijds dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter deze attesten kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België.

- Acte de prise en Charge (La Kafala) dd. 30.01.2017, vertaald op 14.02.2017, waaruit blijkt dat twaalf personen van Marokkaanse nationaliteit voor de Rechtbank van eerste aanleg hebben verklaard dat betrokkene ten laste is van dhr. E. M. A. en referentiepersoon. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de akte vermeldt dat referentiepersoon de Marokkaanse nationaliteit heeft. Echter blijkt uit het Rijksregister dat zij reeds sinds 2015 de Belgische nationaliteit heeft. Voorts staat ook in het attest dat referentiepersoon huisvrouw is, en dat de vader van betrokkene bezoldigd is, terwijl uit de voor DVZ beschikbare gegevens net het omgekeerde blijkt. Bijgevolg kan de geloofwaardigheid van het document in twijfel worden getrokken. Bovendien blijkt de akte opgesteld te zijn op basis van verschillende verklaringen op eer, afgelegd weliswaar voor een rechtbank, en dit op vraag van betrokkene. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten en gezien de tegenstrijdige gegevens, kan dit attest niet mee in overweging worden genomen.

- Certificat Administratif de charge de famille n° 1474/2018 dd. 03.09.2018 waarin door de gemeente Imzouren verklaard wordt dat betrokkene ten laste was van zijn moeder. Dit attest stelt dat betrokkene in 2017 het Rijk heeft verlaten. Waar de raadsman in zijn verzoekschrift dd. 12.07.2018 stelt dat betrokkene reeds sinds 2008 samen met de referentiepersoon het Rijk binnenkwam, en er zodoende automatisch sprake is, gezien de leeftijd van betrokkene op dat moment, wordt dit dus tegengesproken door dit attest alsook door het paspoort van betrokkene (verschillende C-visums en in- en uitreizen). Het attest stelt voorts ook dat betrokkene steun ontving van zijn moeder en maandelijks daartoe overschrijvingen werden gedaan. De uitgevoerde stortingen, ervan uitgaande dat het om de zelfde stortingen gaat zoals deze ook bij de aanvraag werden voorgelegd, worden ook niet weerlegd. Echter blijkt tot op heden nog steeds niet dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst, waardoor

niet kan worden aangenomen dat betrokkene daadwerkelijk van deze stortingen afhing om in zijn basisbehoeften te voorzien en aldus zodoende ten laste was van zijn moeder.

- Beslissing tot weigering van betrokkenes regularisatieaanvraag op basis van art. 9bis dd. 15.12.2010. De aanvraag tot regularisatie werd toen geweigerd omdat betrokkene verklaarde reeds van 2003 in het Rijk te verblijven, terwijl hij in 2007 en 2008 nog een visumaanvraag kort verblijf had ingediend in het consulaat in Marokko. Bij zijn aanvraag toenertijd lagen klaarblijkelijk ook geen bewijzen voor van verwantschap met in het Rijk verblijvende familieleden, waardoor ook dit geen grond kon vormen. Betrokkene ging niet in beroep, er kan niet zomaar jaren na datum anders worden beweerd. Dat dus zomaar zou moeten aangenomen worden dat er toen sprake was van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon, zoals betrokkenes raadsman in zijn verzoekschrift dd. 12.07.2018 stelt, is dus niet aannemelijk.

- Attest van de Attijarwafa bank te Casablanca dd. 03.03.2017 dat er sinds 1.10.2011 maandelijks 1.000.00 DHS (± € 90) aan betrokkene werd overgemaakt door referentiepersoon per bestendige opdracht, alsook bijbehorende stortingsbewijzen voor de periode van 1.03.2017 tot en met 1.06.2015. Daarnaast worden nog twee attesten van dezelfde bank voorgelegd voor de overige stortingen vanaf 01.10.2011 tot 31.12.2016 voorgelegd, uitgevoerd door dhr. E. M. A., vader van betrokkene, dd. 22.11.2017 en 13.02.2018 met bijbehorende stortingsbewijzen.

Gelet de onvermogenheid van betrokkene niet afdoende is aangetoond, kan niet afdoende blijken dat betrokkene daadwerkelijk op deze stortingen aangewezen was om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Kortstondige verblijven in het verleden die kunnen blijken uit betrokkenes paspoort kunnen niet zonder meer enige afhankelijkheidsrelatie aantonen bij huidige aanvraag. Het is niet omdat betrokkene eerder op het zelfde adres heeft verbleven als referentiepersoon, dat er daarom sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals in de vreemdelingenwet bedoeld. Het ten laste zijn dient op actieve wijze te worden aangetoond. Tot slot kan opgemerkt worden dat uit illegaal verblijf voorafgaand aan huidige aanvraag, sowieso geen rechten kunnen geput worden.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Tot slot voor wat betreft de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, worden loonfiches van tewerkstelling bij First Load SPRL voor de maanden januari tot en met augustus 2018 voorgelegd. Met de loonfiche voor de maand september 2018 op naam van een derde en de fiches zonder naam voor de maanden maart en augustus 2018 kan geen rekening worden gehouden.

Uit de voorgelegde loonfiches blijkt een gemiddeld maandloon van € 1634,39. Uit diezelfde loonfiches blijkt eveneens dat mevrouw twee personen ten laste zou hebben. Hierbij dient opgemerkt te worden dat referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zowel zichzelf als haar echtgenoot en meerderjarige zoon in het levensonderhoud te voorzien. Referentiepersoon beschikt niet over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast die nog een meerderjarige extra ten laste wenst te nemen. Dit betekent dus dat, van zodra betrokkene het verblijfsrecht zou worden toegekend, het gezin zich zou kunnen wenden tot het OCMW.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 zou in een dergelijk geval de behoefteanalyse gemaakt moeten worden. Uit de aanvraag, bijlage 19ter, blijkt expliciet te zijn gevraagd naar informatie over het bestedingspatroon van de referentiepersoon. Echter, we blijken enkel te beschikken over de huurprijs van de vorige woonst die betrokkene en referentiepersoon betrokkene. Van alle andere vaste en variabele kosten werden geen bewijsstukken neergelegd. Bij gebrek aan voldoende informatie kan er daarom ook met betrekking tot dit element niet toe beslist worden dat de referentiepersoon, in afwijking van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, toch over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, te Marokko, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste nemen en te kunnen voorkomen dat zij ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40ter wordt geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van: “(...) de formele en materiële motiveringsplicht, in toepassing van de bepalingen van artikel 40 ter §1 juncto 40bis §2, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in toepassing van de bepalingen van artikel 40bis §2, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet

- Schending van de artikel 40 bis juncto 40 ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden juncto de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de formele en materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1 houdende de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht

1.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2.

In casu heeft verzoeker, in zijn hoedanigheid van zoon van een Belg, zijn aanvraag ingediend op grond van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet met de intentie zijn Belgische moeder te begeleiden of zich bij haar te voegen.

Vermits de leeftijd van verzoeker, heeft hij aan de hand van verschillende stukken aangetoond dat hij reeds ten laste was en is van zijn Belgische moeder.

Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing volledig ten onrechte het volgende:

“ ...

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, te Marokko, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste nemen en te kunnen voorkomen dat zij ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

...” (eigen onderlijning)

Verzoeker meent dat de door hem ingediende stukken de in de bestreden beslissing vermelde feitelijke vaststellingen duidelijk tegenspreken.

Verzoekende partij heeft alle gevraagde stukken om zijn onvermogenheid, ten laste en afhankelijkheid aan te tonen bijgebracht, alsook nog bijkomende stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, alsook stortingen van de vader van verzoeker.

Luidens artikel 40 Ter §1 van de Vreemdelingenwet:

“(..)

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

(...)”

Krachtens artikel 40bis §2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

“(...)”

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis is een financiële/ materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Het begrip “ten laste”, zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst OF het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger”.

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoeker enkel dient aan te tonen dat hij materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een "ten laste zijn".

3.

Verzoeker heeft ter staving verschillende attesten toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit de afhankelijkheidsrelatie met de Belgische moeder afdoende blijkt.

Vooreerst verwerende partij betwist niet dat verzoeker reeds minstens vanaf 2008 in het Rijk heeft verbleven. Verzoeker woonde samen met zijn ouders en maakte deel uit van het gezin van de referentiepersoon op dat moment had verzoeker de leeftijd van 21 jaar nog niet bereikt. Aldus dient dan wel automatisch te worden aangenomen dat hij nog ten laste was van zijn moeder op het moment van zijn aankomst in België tot en met 13 augustus 2009.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt met geen wordt gerept over het eerder verblijf van verzoeker in België en waarbij er op dat ogenblik ontegensprekelijk reeds een situatie van afhankelijkheidsband bestond.

Bijgevolg geldt in hoofde van verzoeker tot 13 augustus 2009 de bijkomende voorwaarde van 'ten laste' zijn niet, gezien hij nog jonger dan 21 jaar was, waardoor de afhankelijkheidsrelatie minstens wordt vermoed aanwezig te zijn, nu verzoeker samen met de referentiepersoon pas in 2008 in het Rijk binnenkwam.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat :

" ...

Paspoort van betrokkene afgeleverd op 20.06.2014 met geldigheid tot 20.06.2019. Betrokkene is met een C-visum Nederland ingereisd op 17.11.2016, en terug uitgereisd op 29.11.2016; C-visum Nederland ingereisd op 11.03.2017. Geen blijk van uitreis. Er zijn geen in- of uitreisstempels terug te vinden van België, het is dus niet geheel duidelijk wanneer betrokkene België is binnengekomen. Echter, eerste aanvraag dateert van 10.05.2017. Er wordt uitgegaan van aankomst in het Rijk op 10.05.2017.

..."

Verder in de bestreden beslissing word dan gesteld dat:

" ...

Certificat Administratif de charge de familie n° 1474/2018 dd. 03.09.2018 waarin door de gemeente Imzouren verklaard wordt dat betrokkene ten laste was van zijn moeder. Dit attest stelt dat betrokkene in 2017 het Rijk heeft verlaten. Waar de raadsman in zijn verzoekschrift dd. 12.07.2018 stelt dat betrokkene reeds sinds 2008 samen met de referentiepersoon het Rijk binnenkwam, en er zodoende automatisch sprake is, gezien de leeftijd van betrokkene op dat moment, wordt dit dus tegengesproken door dit attest alsook door het paspoort van betrokkene (verschillende C-visums en in- en uitreizen).

..."

Dat verzoeker op 10 mei 2017 het rijk zou zijn aangekomen, klopt niet. Uit het paspoort van verzoeker blijkt overduidelijk dat hij op 11 maart 2017 het Rijk opnieuw is ingereisd. Op 21 maart 2017 deed hij een aanvraag tot inschrijving als nieuwkomer en werd een dossier opgestart.

Bij schrijven van 10 april 2017 werd verzoeker uitgenodigd met het oog op een afgifte van een bijlage 19 ter. op 10 mei 2017.

Zie stuk 2

4.

Evenmin betwist verwerende partij dat verzoeker op datum van 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden in toepassing van artikel 9 bis VW heeft ingediend met als verblijfplaats te (...). Verzoeker leefde samen met zijn ouders, in het bijzonder zijn Belgische moeder, op het voormeld adres, zodat hij dan vanaf dan deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

De regularisatieaanvraag artikel 9 bis Vw werd bij beslissing van 15 december 2010 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 28 april 2011. In de maand augustus 2011 heeft verzoeker dan ook het Rijk vrijwillig verlaten en is teruggekeerd naar Marokko voor een langere periode. Dit wil zeggen dat hij tot en met augustus 2011 feitelijk samen heeft geleefd met zijn Belgische moeder en derhalve ook deel heeft gemaakt van het gezin.

Er dient terecht opmerkt te worden dat verzoeker sinds augustus 2006 meerderjarig is geworden en pas sinds vanaf oktober 2011 storting ontvangt doet uiteraard hieraan dan ook geen afbreuk aan de voormelde voorwaarde.

Het hoeft geen betoog dat verzoeker sinds augustus 2011 tot en met 11 maart 2017 in Marokko heeft verbleven en gewoond, buiten een kort bezoek dat hij tussen 17-11-2016 tem 29-11-2016) heeft gebracht aan zijn familie en derhalve aannemelijk heeft gemaakt dat hij op dat ogenblik aangewezen is op de ondersteuning van zijn moeder in België om in zijn basisbehoefte te kunnen voorzien.

Dat uit motieven van de bestreden beslissing, welke overigens niet draagkrachtig zijn, ook niet afdoende blijkt waarom er met de voormelde redenen (periode van eerder verblijf in het Rijk zoals hierboven uiteengezet) geen rekening heeft gehouden om de afhankelijkheidsrelatie te beoordelen.

De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belgische moeder en verzoekende partij bestond reeds in België, namelijk op het ogenblik van de feitelijke samenwoning tussen de moeder en verzoeker in 2008 en werd verdergezet bij zijn terugkeer in 2011 naar Marokko.

Verzoeker kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij de bijkomende voorwaarde van 'ten laste' zijn kennelijk onredelijk heeft ingevuld.

Bij arrest van 15 maart 2019 gekend onder het nr. 218 343 heeft Uw Raad reeds hieromtrent het volgende geoordeeld (zie overweging 3.9 van het arrest):

"(...)"

De verwerende partij verwijst aldus naar verschillende motieven om haar oordeel dat het onvermogen van de verzoekende partij wat betreft inkomen en eigendommen onvoldoende is aangetoond, te staven.

Uit de overweging (ii) "Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds sinds 2006 meerderjarig is en pas sinds 2011 storting voorlegt. Referentiepersoon en haar partner zijn respectievelijk reeds van in 2008 en 2009 in België.", blijkt dat de verwerende partij het onvermogen van de verzoekende partij niet afdoende aangetoond acht mede gelet op het feit dat de storting pas van start gingen in 2011 terwijl zij in 2006 meerderjarig werd en haar ouders reeds van in 2008 en in 2009 in België zijn. Met een dergelijke overweging – waarbij het 'pas' starten van de geldstorting in 2011 aldus wordt aangemerkt in het kader van het onafdoende aangetoond zijn van het onvermogen tussen 2006, minstens 2008/2009 en 2011 – gaat de verwerende partij er minstens aan voorbij dat de verzoekende partij in 2008 of 2009 naar België kwam, pas op 13 augustus 2009 de leeftijd van 21 jaar bereikte en tot minstens 2011 bij haar vader in België woonde, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Minstens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij, die zelf aldus ook de onvermogendheid vanaf de meerderjarigheid, minstens 2008/2009 tot 2011 mee in overweging neemt, oog heeft gehad voor voormelde elementen.

Uit het geheel van de motieven is niet duidelijk of de verwerende partij zonder overweging (ii) ook tot hetzelfde oordeel dat het onvermogen van de verzoekende partij wat betreft inkomen en eigendommen onvoldoende is aangetoond, zou zijn gekomen, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing ook zonder deze overweging stand houdt.

..." (eigen onderlijning)

5.

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat verweerder uiteraard mag eisen dat verzoeker aantoont dat hij in zijn land van woonst onvermogen is en dat hij afhankelijk is van de ondersteuning van zijn Belgische moeder die hij in het Koninkrijk wenst

te vervoegen, doch vermag verwerende partij NIET om de bijkomende voorwaarde van 'ten laste' op een kennelijke en onredelijke wijze in te vullen.

Volgens de motieven van de bestreden beslissing legt verzoekende partij stortingen voor vanaf oktober 2011 en stelt verder het volgende:

“... ”

Attest van de Attijarwafa bank te Casablanca dd. 03.03.2017 dat er sinds 1.10.2011 maandelijks 1.000.00 DHS (± € 90) aan betrokkene werd overgemaakt door referentiepersoon per bestendige opdracht, alsook bijbehorende stortingsbewijzen voor de periode van 1.03.2017 tot en met 1.06.2015. Daarnaast worden nog twee attesten van dezelfde bank voorgelegd voor de overige stortingen vanaf 01.10.2011 tot 31.12.2016 voorgelegd, uitgevoerd door dhr. E. M. A., vader van betrokkene, dd. 22.11.2017 en 13.02.2018 met bijbehorende stortingsbewijzen.

Gelet de onvermogenheid van betrokkene niet afdoende is aangetoond, kan niet afdoende blijken dat betrokkene daadwerkelijk op deze stortingen aangewezen was om in zijn basisbehoeften te voorzien

...”

Dat verzoeker inderdaad op basis van stortingsbewijzen en bankattesten afdoende heeft aangetoond dat hij sinds zijn terugkeer naar Marokko in augustus 2011 naast materieel ook financieel ondersteund werd door zowel de referentiepersoon als de vader om te kunnen voorzien in zijn basisbehoefte. Verzoeker ontving maandelijks een bedrag van 180,00 € per maand om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften.

De financiële stortingen tussen de Belgische moeder en verzoeker is dan ook immers pas later in Marokko ontstaan, namelijk op het ogenblik van de terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst.

Verzoeker merkt op dat in de bestreden verblijfsweigering geen uitspraak wordt gedaan over de bewijzen “van het overmaken van geld aan betrokkene sinds 2011 tot en met zijn aankomst in het Rijk, hetzij jaarlijks een bedrag van 2.160,00 € (182 € x 12), waaruit blijkt dat verzoeker voor de betrokken periode van 6 jaar geld ontving van zijn moeder en vader.

Aldus blijkt uit de bestreden verblijfsweigering dat de gemachtigde enkel uitspraak doet over het bewijs van onvermogen van verzoeker, hetgeen overigens niet makkelijk geleverd kan worden. Dit motief volstaat op zich evenwel niet om de bestreden verblijfsweigering te schragen zonder dat uit de bestreden verblijfsweigering noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde eerst is nagegaan of de voorgelegde rekeninguittreksels, waaruit blijkt dat verzoeker tijdens een periode van 6 jaar geld ontving van zijn moeder en vader, een situatie van reële afhankelijkheid, die voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag, aantonen.

Ook gaat verwerende partij met haar dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon.

Het is dan ook een raadsel waarom verwerende partij nalaat om in haar bestreden beslissing toe te lichten waarop zij zich baseert om voor te houden dat de voorgelegde stortingsbewijzen niet afdoende zijn en derhalve op zich onvoldoende bewijs van afhankelijkheid tegenover referentiepersoon vormen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar haar zoon, om in zijn basisbehoefte te voorzien. Daarnaast ontving verzoeker eveneens stortingen van zijn vader. In de bestreden beslissing werd in geen enkel motief de afweging gemaakt of de financiële steun van 180 € noodzakelijk was voor verzoeker om in zijn levensbehoefte te voorzien.

Volgens verwerende partij zijn de financiële stortingen aan verzoeker bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker ten laste is van zijn moeder. Echter brengt verzoeker niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere attesten, waaronder attesten uitgaande van de

Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoeker over geen inkomsten of vermogen beschikt in het land van herkomst.

Dat in de motieven van de bestreden beslissing nergens wordt gesteld waarom de financiële stortingen in samenhang met de andere bijgebrachte stukken niet echt en structureel van aard zijn.

6.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvende familielid dient in concreto te worden onderzocht.

Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid. Hierbij geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij stelt te zijn (HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

7.-

Als bewijs van zijn onvermogen, legde verzoeker o.a officiële documenten afgeleverd vanwege de Marokkaanse instanties en Ministeries, te weten:

a. Attestation Administrative dd. 6 februari 2017.

Daarnaast brengt hij ook een administratief attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken, Regio Tanger-Tetouan-Al Hoceima bij, waaruit blijkt dat betrokkene over geen enkele fondsen beschikt.

b. Attest Registre Du Commerce Certificat Negatif dd. 8/3/2017 :

Het betreft een negatief attest afgeleverd door de rechtbank van eerste aanleg te Al Hoceima, handelskamer waaruit blijkt dat verzoeker geen handelsregister en/of immatriculatie om handel te drijven.

De vaststelling van verwerende partij dat verzoeker "op datum van het attest" geen zaak heeft gehad klopt, doch verzoeker vrij formeel en heeft in tempore non suspecto nooit handelszaak in het land van herkomst gehad en dit tot op heden.

Deze vaststelling van de verwerende partij vertrekt van de veronderstellingen al zou verzoeker in het verleden een handelszaak hebben gehad, hetgeen getuigd van een kennelijk onzorgvuldig onderzoek. Nazicht van de bijgebrachte fiscale attesten blijkt immers dat verzoeker in de afgelopen jaren niet onderworpen werd aan de inkomstenbelastingen, zodat de stortingen aan verzoeker derhalve noodzakelijk waren om te voorzien in zijn basisbehoefte.

Verzoeker wenst op te merken dat de voorwaarden van onvermogenheid geen absolute voorwaarde betreft.

c. Attestatiön de revenu global Impose au titre de l'année 2017, dd. 07.03.2017, de l'année 2016 dd. 10.11.2017 en de l'année 2015 dd. 10.11.2017 :

Naast de andere bijgebrachte stukken bewijzen deze documenten dat verzoeker zonder meer onvermogen is in het land van herkomst en derhalve in de afgelopen 4 jaar geen inkomen uit heeft verwerven.

In de vernietigde beslissing wordt met geen enkel motief gesteld waarom de voorgebrachte fiscale attesten door verwerende partij niet kunnen worden aanvaard.

Verdere stelde Uw raad in haar arrest van 15 maart 2019 op p. 16 het volgende:

“... ”

De attesten van onvermogen inzake inkomsten dateren van februari en maart 2017 voor wat betreft het niet hebben van een handelszaak en het niet krijgen van een fonds, en hebben betrekking op de

financiële situatie van de verzoekende partij in Marokko in 2014, 2015 en 2016, voor wat betreft inkomsten (fiscale attesten van 2015, 2016 en 2017). Hieruit kan afgeleid worden dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij actueel geen inkomsten heeft in Marokko. Het is de Raad voorts echter niet duidelijk waarom de verwerende partij meent dat uit het feit dat de attesten getuigen van een 'actuele situatie' niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij werkelijk onvermogen was op het moment van vertrek..

...”

Thans wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze fiscale attesten geen afdoende bewijs van onvermogen zouden zijn omdat deze attesten zagezegd worden afgeleverd op basis van verklaring van eer, quod non.

“ ...

Attestation de revenu global Impose au titre de l'année 2012, 2013, 2014, allen dd. 26.07.2018, van jaar 2015 en 2016 dd. 10.11.2017, van het jaar 2017 dd. 07.03.2017 en van het jaar 2018 dd. 16.10.2018, waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomsten wist te verwerven in 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016 en 2017 waarvoor hij werd onderworpen aan inkomensbelastingen in het land van herkomst.

Echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt enerzijds dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter deze attesten kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België.

...”

Nazicht van deze fiscale attesten blijkt immers dat er totaal geen melding werd gemaakt van enige verklaringen op eer. Waar verwerende partij het haalt dat deze attesten werden afgeleverd op basis van verklaringen op eer van verzoeker is dan ook een raadsel.

Bovendien stelt verwerende partij in haar bestreden beslissing dat deze attesten niet kunnen worden aanvaard omdat dergelijke attesten niet zou uitsluiten dat verzoeker toch inkomsten zou hebben, quod non.

Indien dit het geval zou zijn, dan rust het bewijslast op verwerende partij.

Dergelijke veronderstellingen zijn misschien niet mogelijk of wenselijk, doch dit criterium hanteren, is in strijd met de mededeling van de Europese Commissie, omdat lidstaten van de feitelijke situatie en niet van hypothetische omstandigheden moeten uitgaan.

Uit het arrest Reyes volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als 'bijkomend' moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen.

Wat er ook van zij verwerende partij beperkt zich in de bestreden verblijfsweigering tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over de jaren voordien. Daaruit besluit dan verwerende partij ten onterecht dat verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn moeder.

d. Attestation de non propriété dd. 11.12.2017 + Certificat de non propriété dd. 17.08.2018 n° L 794639:

Bovendien is de bestreden beslissing van de verwerende partij niet duidelijk gemotiveerd.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende passage van de bestreden beslissing:

“ ...

Attestation de non propriété n° L 285096 dd. 11.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen bezit op het grondgebied van Al Hoceima. Dit attest sluit niet uit dat dat betrokkene elders in het land van herkomst of origine eigendommen/onroerende goederen bezit. Het attest werd bovendien opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene dd. 11.12.2017 die per

volmacht dd. 22.11.2017 werd toegevoegd, alsook op basis van een attestatie de non imposition dd. 30.11.2017;

Certificat de non propriété dd. 17.08.2018 n° L 794639 dat stelt dat betrokkene geen vastgoed heeft in Marokko. Dit attest werd per volmacht aangevraagd en opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene dewelke op 01.08.2018 gelegaliseerd werd, en op basis van een certificat de non imposition dd. 26.07.2018 en de aanvraag tot dit attest dd. 17.08.2018;

Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze attesten niet als afdoende bewijs van onvermogen worden aangenomen.

....”

Initieel werden deze stukken in vernietigde beslissing door verwerende niet aanvaard omdat deze zouden getuigen van een actuele situatie. Uw raad vernietigde de vorige beslissing van verwerende partij wegens onzorgvuldig onderzoek en onduidelijke motivering hieromtrent. Uw Raad stelde vast waarom deze stukken geen bewijs kunnen vormen om de onvermogensheid van verzoeker aan te tonen ongeachte of zij betrekking hebben op de actuele situatie.

Wat verwerende partij tracht aan te tonen is opnieuw onduidelijk, doch vertrekt weer eens van verkeerde veronderstellingen.

Verzoeker stelt zich aldus de vraag met welk bewijs hij zijn onvermogensheid dient aan te tonen.

Het is dan ook frappant dat verwerende partij plots het geweer van schouder verandert en stelt nu voor het eerst dat de bijgebrachte attesten van onvermogensheid geen bewijswaarde zouden hebben omdat deze stukken een gesolliciteerd karakter hebben, quod non. Terwijl in vorige twee vernietigde beslissingen dit criterium helemaal niet ter sprake kwam.

Verzoeker betwist dat de voormelde bijgebrachte attesten een verklaring op eer betreffen. Het betreffen attesten afgeleverd door een Marokkaanse overheid.

Immers is het zo dat, indien de officiële documenten uitgaande van een overheid getuigen van een “gesolliciteerd karakter”, quod non, dan nog blijkt uit de bestreden beslissing niet waar deze documenten geen bewijs kunnen vormen van het onvermogensheid zijn in het land van herkomst.

Logischerwijze wordt een dergelijke attest uitgevaardigd nadat er een aantal “checks” werden uitgevoerd en heeft deze meer bewijswaarde dan een verklaring op eer vanwege een particulier persoon of een vereniging. Het is toch niet mogelijk dat een overheid een dergelijke attest uitvaardigt zonder dit te toetsen aan de werkelijkheid. Op geen enkel wijze toont verwerende partij aan dat de kwestieuze akte een gesolliciteerd karakter heeft, zelfs integendeel.

Terwijl het Hof van Justitie duidelijk spreekt dat “de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid” dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie (HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Hier is duidelijk dat verweerder eigen/ subjectieve interpretatie aan het begrip van “de situatie van afhankelijkheid” geeft wat duidelijk huidige rechtspraak tegenspreekt.

Door dit criterium te gebruiken lijkt verwerende partij ervan uit te gaan dat verzoeker, wanneer hij een eigendom elders zou hebben, quod non, dit kan verkopen en vervolgens van de opbrengst ervan kan leven. Daardoor zou volgens verwerende partij verzoeker dan niet meer ten laste zijn van de Belgische moeder. Dergelijke veronderstellingen zijn misschien niet mogelijk of wenselijk, doch dit criterium hanteren, is in strijd met de mededeling van de Europese Commissie, omdat lidstaten van de feitelijke situatie en niet van hypothetische omstandigheden moeten uitgaan.

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in Marokko niet over een bepaalde inkomsten of andere vormen van inkomsten zou genieten.

Zoals reeds hoger uiteengezet volgt uit het arrest Reyes dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen. Dat verwerende partij maakt het verzoeker nodeloos moeilijk en gecompliceerd om een verblijfsrecht te verkrijgen.

Het Hof benadrukt dat wanneer een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen en dat bijkomend bewijs waarmee de descendent aantoont tevergeefs te hebben getracht onvermogen te zijn in het land van herkomst om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien, niet meer mag worden vereist.

8.

Het begrip “ten laste”, zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger”.

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoeker enkel dient aan te tonen dat hij materiële en financiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een “ten laste zijn”.

De Commissie stelt in haar mededeling geenszins dat de “ten laste zijn” reeds moet bestaan in het land van herkomst.

In casu wordt het begrip “ten laste” door verwerende partij beperkend geïnterpreteerd. Meer nog, uit artikel 40bis, §2, 4° blijkt nergens dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste moest zijn! De verwerende partij schendt derhalve artikel 40 ter en 40bis§2 van de Vreemdelingenwet, door dit artikel te verruimen en plots een bijkomende voorwaarde aan de wet toe te voegen.

De Burgerschapsrichtlijn (Europese richtlijn 2004/38/EG), die omgezet is in de Belgische Verblijfswet, verplicht descendents en ascendenten niet om in het herkomstland ten laste te zijn van de Unieburger (zie artikel 2, lid 2 sub c) en d)). Daarentegen legt de richtlijn deze voorwaarde wel expliciet op aan de zogenaamde “andere familieleden” van Unieburgers “die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet”.

Uit deze tegenstelling zou men a contrario kunnen afleiden dat de voorwaarde om in het herkomstland ten laste te zijn niet geldt voor descendents en ascendenten (zie in dezelfde zin H. VERSCHUEREN, “Het verblijfsrecht van EU-burgers en hun familieleden”, in “Migratie en migrantenrecht 12”, Die Keure, 2007, p. 195).

Dat het “ten laste zijn” een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

Verzoeker betwist ten stelligste dat hij ingevolge de toepasselijke Belgische wettelijke bepaling, zijnde artikel 40bis, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet, alsook overeenkomstig de Europese regelgeving en rechtspraak, dient aan te tonen dat hij ten laste is van zijn moeder en dat dit ook betekent dat hij moet kunnen aantonen dat hij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van haar.

In casu heeft de verzoekende partij een nieuwe aanvraag tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en bracht hij reeds bij zijn aanvraag stukken bij ten bewijze van de inkomsten van de referentiepersoon, ten bewijze van de financiële steun die hem verleend werd in het land van herkomst en de attesten van onvermogen in het land van herkomst.

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in combinatie met artikel 40bis §2 3°, is vrij en de bewijslast berust bij de aanvrager, hetgeen verzoeker ook heeft gedaan.

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij ontegensprekelijk ten laste is van de referentiepersoon.

Zo betwist verwerende partij NIET dat verzoeker een “acte de prise en Charge ((La Kafala)” van 06.02.2017 heeft voorgelegd waaruit ontegensprekelijk blijkt dat de referentiepersoon verzoeker ten laste heeft. Hieruit blijkt ook dat de ouders van verzoeker instaan voor zijn levensonderhoud waarbij wordt aangetoond dat hij financieel afhankelijk is van hen.

Uit deze, toch niet onbelangrijk acte, blijkt immers dat de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoeker onder andere wordt ondersteund door de referentiepersoon in het land van herkomst.

Deze akte heeft betrekking op de periode vooraleer verzoeker zich in België kwam vestigen bij

Volgens verweerder is dit document niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, aangezien het zou gaan om een getuigenis/verklaring op eer die door de rechtbank werd bevestigd.

Verweerder gaat wel zéér kort door de bocht door de geloofwaardigheid van dit document in twijfel te brengen. De bewijswaarde van een officieel document uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten wordt hierdoor miskent.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“ ...

Acte de prise en Charge (La Kafala) dd. 30.01.2017, vertaald op 14.02.2017, waaruit blijkt dat twaalf personen van Marokkaanse nationaliteit voor de Rechtbank van eerste aanleg hebben verklaard dat betrokkene ten laste is van dhr. E. M. A. en referentiepersoon. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de akte vermeldt dat referentiepersoon de Marokkaanse nationaliteit heeft. Echter blijkt uit het Rijksregister dat zij reeds sinds 2015 de Belgische nationaliteit heeft. Voorts staat ook in het attest dat referentiepersoon huisvrouw is, en dat de vader van betrokkene bezoldigd is, terwijl uit de voor DVZ beschikbare gegevens net het omgekeerde blijkt. Bijgevolg kan de geloofwaardigheid van het document in twijfel worden getrokken. Bovendien blijkt de akte opgesteld te zijn op basis van verschillende verklaringen op eer, afgelegd weliswaar voor een rechtbank, en dit op vraag van betrokkene. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten en gezien de tegenstrijdige gegevens, kan dit attest niet mee in overweging worden genomen.

...”

Het feit dat de burgerlijke gegevens van de ouders (m.n. nationaliteit en beroep) zoals dit blijkt uit de acte nog niet werd aangepast, doet in principe geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker in het land van herkomst vóór zijn aankomst in België ten laste werd genomen.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker minstens afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij onvermogen is in het land van herkomst, alsook dat zijn ouders in het levensonderhoud van verzoeker voorzien.

Dit wordt overigens nog eens ondersteund door “Certificat Administratif de charge de famille n° 1474/2018 dd. 3 september 2018” afgeleverd door de gemeente Imzouren. Hiermee toont verzoeker aan dat hij ten laste was van zijn moeder in het land van herkomst. Verder wordt in dit attest verklaard dat verzoeker Marokko heeft verlaten in 2017.

Het komt verzoekende partij voor dat verwerende partij nodeloos de bewijslast verzwaard en bemoeilijkt.

Kennelijk wordt dit attest in de bestreden beslissing eveneens niet aanvaard.

“ ...

Certificat Administratif de charge de famille n° 1474/2018 dd. 03.09.2018 waarin door de gemeente Imzouren verklaard wordt dat betrokkene ten laste was van zijn moeder. Dit attest stelt dat betrokkene in 2017 het Rijk heeft verlaten. Waar de raadsman in zijn verzoekschrift dd. 12.07.2018 stelt dat betrokkene reeds sinds 2008 samen met de referentiepersoon het Rijk binnenkwam, en er zodoende automatisch sprake is, gezien de leeftijd van betrokkene op dat moment, wordt dit dus tegengesproken door dit attest alsook door het paspoort van betrokkene (verschillende C-visums en in- en uitreizen). Het attest stelt voorts ook dat betrokkene steun ontving van zijn moeder en maandelijks daartoe overschrijvingen werden gedaan. De uitgevoerde stortingen, ervan uitgaande dat het om de zelfde

stortingen gaat zoals deze ook bij de aanvraag werden voorgelegd, worden ook niet weerlegd. Echter blijkt tot op heden nog steeds niet dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst, waardoor niet kan worden aangenomen dat betrokkene daadwerkelijk van deze stortingen afhing om in zijn basisbehoeften te voorzien en aldus zodoende ten laste was van zijn moeder.

De motivering die hieraan wordt gegeven is alles behalve afdoende waarom dit attest niet kan aanvaard worden en bovendien onduidelijk.

Zoals reeds hoger uiteengezet was verzoeker teruggekeerd naar Marokko in 2011 nadat hij een bevel het bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg heeft ontvangen. In deze overweging van de bestreden beslissing is vrij gebrekkig geformuleerd en spreekt zichzelf tegen doordat er verschillende elementen door elkaar worden gehaald en uit hun context gehaald.

In de veronderstelling dat dit document niet voldoende zou zijn om aan te tonen dat verzoeker financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, kon de verwerende partij dit document minstens als aanvulling gebruiken van het hogervermeld documenten om de afhankelijkheidsrelatie te beoordelen.

Bovendien heeft verzoeker verschillende bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon regelmatig geld overmaakte aan hem. Verwerende partij geeft aan dat deze stortingen op zich onvoldoende bewijzen dat deze bestemd zijn om te voorzien in de levensonderhoud van verzoeker. De door verzoeker bijgebrachte documenten met betrekking tot de tenlasteneming werden ten onrechte door de verwerende partij genegeerd door te stellen dat deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs en slechts een gesolliciteerde karakter zou hebben, quod non.

Uit het geheel van de bijgebrachte bewijsstukken blijkt in tegenstelling duidelijk dat verzoeker zich in staat van behoefte bevond in het verleden (voor de aanvraag) en ten laste werd genomen door de referentiepersoon.

In casu blijft verwerende partij volledig in gebreke aan te geven waarom verzoeker niet kan beschouwd worden als "ten laste" van zijn moeder. Verzoeker ontvangt immers een onderhoudsgeld van de referentiepersoon, hetgeen ontegensprekelijk wordt aangetoond door de bijgebrachte stukken.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

Dat verzoeker ontegensprekelijk het bewijs heeft geleverd van zijn onvermogen, in het verleden en heden. De verwerende partij heeft de bewijswaarde van al de door verzoeker aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskent, wat op zich de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen uitmaakt.

Slechts dankzij deze financiële ondersteuning, dewelke noodzakelijk was, kon verzoeker in Marokko overleven.

kortom:

Verzoeker bewijst op een actieve wijze dat hij effectief onvermogen is in het land van herkomst, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie.

In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoeker onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

De aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET.

2.2 houdende de zorgvuldigheidsbeginsel

10.

De beslissing is kennelijk onredelijk temeer niet wordt aangegeven welke verdere bewijzen van.

Hiermee toont verzoeker afdoende aan dat hij in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Zo heeft verweerder absoluut geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich helemaal alleen vertoefde in het land van herkomst en derhalve niet op een duurzame wijze kon voorzien in zijn basisbehoeften.

Verweerder oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten omdat hij niet aantoonde dat hij in de periode voorafgaand aan zijn aanvraag ten laste was en reeds in het land van herkomst van zijn moeder.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker niet ernstig en grondig werd onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken en in strijd is met artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Verweerder stelde hierbij dat verzoeker niet het bewijs leverde dat hij werkelijk onvermogen is om verzoeker ten laste te nemen.

Met betrekking tot verweerders stelling dat verzoeker “niet afdoende heeft aangetoond werkelijk onvermogen te zijn” moet worden aangegeven dat verzoeker diverse stukken aanbracht waaruit blijkt dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag geen inkomsten beschikte in 2016, en derhalve een alimentatie van 180 € ontving en dat, rekening houdende met de levensduurte in Marokko, niet in redelijkheid kan worden voorgehouden dat dit een inkomen is dat hem zou toelaten in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Verweerder blijft in gebreke aan te geven welke bijkomende inlichtingen verzoeker nog had kunnen overmaken om het bewijs te leveren dat hij niet over voldoende vermogen in het land van herkomst beschikt en gaat eveneens voorbij aan het feit dat verzoeker aantoonde dat hij op regelmatige basis geldsommen ontving van zijn moeder.

Verweerder licht niet toe waarop hij zich baseert om voor te houden dat “niet afdoende” werd aangetoond, nu uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij hem in de praktijk reeds verscheidene jaren een bedrag van 180 € overmaakte, en derhalve onvermogen is.

Nu ook blijkt dat een aantal van deze stukken ertoe strekken aan te tonen dat de verzoekende partij materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon en een feitelijke situatie van afhankelijkheid ten aanzien van deze persoon ook effectief bewijst.

Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoekster aangebrachte stukken en op een kennelijk onredelijke wijze en op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen dat niet blijkt dat verzoeker in haar land van herkomst ten laste zou zijn van zijn moeder.

Het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen, die door de verzoekende partij werden neergelegd om haar ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding.

11.

Houdende de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon:

Verzoeker heeft ter staving van zijn bestaansmiddelen bewijzen van inkomens toegevoegd aan het dossier. Meer bepaald inkomens van de referentiepersoon. De Belgische moeder van verzoekster geniet een gemiddelde maandloon van om en bij 1.650,00 €, hetgeen door verwerende partij niet wordt betwist, ingevolge van een tewerkstelling bij First Load SPRL.

Zie stuk loonbrieven

Verder is de Belgische referentiepersoon eigenaar van een onroerend goed gelegen te Deurne aan de (...), alwaar zij samen met verzoeker sinds 29 januari 2019 woont. Sindsdien betaalt zij ook geen huur meer.

Verzoeker is de enige persoon door zijn Belgische moeder ten laste wordt genomen en ook de enige bij hij inwoont.

Zie stuk – gezinssamenstelling + notariële akte

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Krachtens artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“... ”

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,

“... ”

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

“... ”

Tot slot voor wat betreft de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, worden loonfiches van tewerkstelling bij First Load SPRL voor de maanden januari tot en met augustus 2018 voorgelegd. Met de loonfiche voor de maand september 2018 op naam van een derde en de fiches zonder naam voor de maanden maart en augustus 2018 kan geen rekening worden gehouden.

Uit de voorgelegde loonfiches blijkt een gemiddeld maandloon van € 1634,39. Uit diezelfde loonfiches blijkt eveneens dat mevrouw twee personen ten laste zou hebben. Hierbij dient opgemerkt te worden dat referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zowel zichzelf als haar echtgenoot en meerderjarige zoon in het levensonderhoud te voorzien. Referentiepersoon beschikt niet over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast die nog een meerderjarige extra ten laste wenst te nemen. Dit betekent dus dat, van zodra betrokkene het verblijfsrecht zou worden toegekend, het gezin zich zou kunnen wenden tot het OCMW.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 zou in een dergelijk geval de behoeftanalyse gemaakt moeten worden. Uit de aanvraag, bijlage 19ter, blijkt expliciet te zijn gevraagd

naar informatie over het bestedingspatroon van de referentiepersoon. Echter, we blijken enkel te beschikken over de huurprijs van de vorige woonst die betrokkene en referentiepersoon betrokkene. Van alle andere vaste en variabele kosten werden geen bewijsstukken neergelegd. Bij gebrek aan voldoende informatie kan er daarom ook met betrekking tot dit element niet toe beslist worden dat de referentiepersoon, in afwijking van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, toch over voldoende bestaansmiddelen beschikt.
..."

Zo stelt verwerende partij dat uit de voorgelegde stukken (loonfiches + arbeidsovereenkomst) blijkt dat de referentiepersoon 2 personen ten laste zou hebben, quod non, zodat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat er om een onbegrijpelijke reden loonfiches van een derden werden voorgelegd voor de maanden voor de maand september 2018 en een loonfiche zonder naam voor de maanden maart en augustus 2018. Bij huidig verzoekschrift brengt verzoeker thans de betreffende loonbrieven bij. Hieruit blijkt dat verzoeker een gemiddelde maandinkomen van 1.650,00 € beschikt.

Verzoekende partij toont immers aan dat de referentiepersoon over een langere periode een inkomen had en heeft en meent dat de gemiddelde maandinkomen van referentie voldoende is.

In tegenstelling tot wat verwerende partij stel in haar bestreden beslissing worden in alle bij gebrachte loonfiches van de referentiepersoon vermeld dat zij één persoon ten last heeft en geenszins twee personen.

Zie stukken loonbrieven

Volledig ten onrechte meent verwerende partij dat er een behoefteanalyse dient te worden gemaakt in toepassing van artikel 42, §1, 2de lid VW.

Het komt de verwerende partij overbodig voor om een behoefteanalyse te maken, gelet op het feit dat verzoeker over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt en dit voor een langere periode. Verwerende partij past dit criterium volledig verkeerd toe.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een absolute minimumnorm verkeerd / onjuist heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de verzoekende partij zijn concrete situatie daadwerkelijk kenmerken.

Het inkomen van de referentiepersoon doorstaat ongetwijfeld de toets m.n. van ten minste gelijk aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

In ondergeschikt is de modus operandi van verwerende partij kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen. Verzoekers beschikken immers over voldoende bestaansmiddelen, die stabiel en regelmatig zijn.

Verwerende partij heeft ook geen enkele moeite gedaan om bijkomende recente stukken op te vragen van verzoekers wetende dat zij recentelijk verhuisd zijn en teneinde een behoorlijke behoefteanalyse te kunnen doen. Een dergelijke manier van handelen is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig.

Kortom, verzoekende partij toont afdoende aan dat verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld door onterecht de behoefteanalyse toe te passen en geen rekening te houden met de concrete elementen in het dossier.

Besluit

9.

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij ten laste is van zijn moeder. Ter staving van zijn aanvraag, heeft hij verscheidene officiële documenten voorgelegd die zijn onvermogen en behoeftigheid bewijzen. Het is ontegensprekelijk dat de referentiepersoon haar zoon ten laste heeft, zowel in land van herkomst als in België. De referentiepersoon heeft eveneens aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar zoon ten laste te nemen zonder dat zij ten laste vallen van de Belgische Staat.

Verwerende partij heeft, gelet op het voorgaande, op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de door verzoeker aangebrachte stukken door enerzijds pertinente stukken te negeren, en anderzijds zijn beslissing onduidelijk en incorrect te motiveren. Verweerder heeft op een kennelijk onredelijke wijze beslist dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was van zijn moeder. Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen waarom verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was van zijn moeder.

Kortom, verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles om deed om zijn aanvraag te weigeren. Meer nog, legt een bewijsvoering van een negatief feit op verzoeker op.

De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd.

De verwerende partij stelt bovendien bijkomende voorwaarden aan artikel 40bis §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat hierboven werd uiteengezet, blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en dat de bestreden verblijfsweigeringsplicht niet deugdelijk is gemotiveerd, zodat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangetoond.

Het middel is in die mate gegrond is en dient tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te leiden.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40ter *juncto* artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40ter, §2 *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(…)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag

aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 21 maart 2017 een aanvraag tot inschrijving heeft ingediend bij de stad Antwerpen, zodat minstens van die dag moet aangenomen worden dat de verzoekende partij al in het Rijk was. De bestreden beslissing gaat niet in op de aankomstdatum van de verzoekende partij in het Rijk, alhoewel de Raad in het arrest nr. 218 343 (zie punt 1.7.) er al op wees: "(...) 3.7. *Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet duidelijk wanneer de verzoekende partij naar België is gekomen. De verzoekende partij betoogt dat zij haar ouders in 2008 naar België is vergezeld. Daargelaten de vraag of deze bewering grondslag vindt in de stukken van het administratief dossier, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende in België met vermelding van een adres, dat ook gekend is als het adres van haar vader, als verblijfplaats. Bij deze aanvraag werden er stukken gevoegd, onder meer een verklaring van aanmelding bij het 'Huis van het Nederlands' in Antwerpen, waarin vermeld wordt dat de verzoekende partij zich de eerste keer heeft aangemeld op (moeilijk leesbaar) "05/05/2009". Naar aanleiding van voormelde aanvraag werd een negatieve beslissing genomen op 15 december 2010, die aan de verzoekende partij in persoon werd betekend op 28 april 2011 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt eveneens dat naar aanleiding van voormelde aanvraag een woonstcontrole werd uitgevoerd waarbij op 29 mei 2010 bevestigd werd dat de verzoekende partij woont op het adres dat ook gekend is als het adres van haar vader. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet duidelijk of en wanneer de verzoekende partij het grondgebied heeft verlaten en (voor een langere periode) teruggekeerd is naar haar land van herkomst. Ook uit de bestreden beslissing blijkt dit niet. De verzoekende partij verklaart dat zij in augustus 2011 gevolg heeft gegeven aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Ten slotte blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier eenduidig wanneer de verzoekende partij, indien zij al voor langere tijd zou zijn teruggekeerd naar Marokko, terug België is binnen gereisd. Hiernaar geïnformeerd ter terechtzitting, stelt de advocaat van de verzoekende partij ervan uit te gaan dat dit in het jaar 2017 was. Enkele kopies van het paspoort van de verzoekende partij, die zich in het administratief dossier bevinden, tonen aan dat het paspoort van de verzoekende partij in- en uitreisstempels van de jaren 2015, 2016 en 2017 bevat.*

(...)

3.8. *De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing onder meer "De attesten van onvermogen inzake inkomsten vanuit Marokko bevatten geen informatie over eventuele eigendommen dewelke betrokkene eventueel zou kunnen hebben verworven tot op het moment van zijn vertrek." en "De attesten van onvermogen van betrokkene inzake inkomsten vanuit Marokko lijken te getuigen van een actuele situatie. In hoeverre betrokkene dus werkelijk onvermogen was op het moment van vertrek kan er niet van worden afgeleid." De verwerende partij meent dat deze attesten van onvermogen inzake inkomsten vanuit Marokko getuigen van een "actuele situatie". De attesten van onvermogen inzake inkomsten dateren van februari en maart 2017 voor wat betreft het niet hebben van een handelszaak en het niet krijgen van een fonds, en hebben betrekking op de financiële situatie van de verzoekende partij in Marokko in 2014, 2015 en 2016, voor wat betreft inkomsten (fiscale attesten van 2015, 2016 en 2017). Hieruit kan afgeleid worden dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij actueel geen inkomsten heeft in Marokko. Het is de Raad voorts echter niet duidelijk waarom de verwerende partij meent dat uit het feit dat de attesten getuigen van een 'actuele situatie' niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij werkelijk onvermogen was op het moment van vertrek. Betreffende het 'moment van vertrek' wordt in de bestreden beslissing immers geen verdere verduidelijking gegeven.*

De verwerende partij beoordeelt de voorgelegde attesten van onvermogen inzake inkomsten en de situatie van onvermogen in het land van herkomst ten opzichte van het moment van vertrek zonder echter het moment van vertrek in tijd te situeren of te verduidelijken of te verduidelijken dat dit moment haar onbekend is. Het in voormeld geval niet verduidelijken of het in tijd situeren van het 'moment van vertrek' uit Marokko van de verzoekende partij, waarbij er nogmaals op gewezen wordt dat dit moment van vertrek geenszins duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier, getuigt in casu dan ook op zich reeds van een onzorgvuldig onderzoek en onduidelijke motivering.

Immers wanneer, zoals in casu, enkel gesteld wordt dat de attesten van onvermogen inzake inkomsten uit Marokko getuigen van een actuele situatie en dat hieruit niet kan worden afgeleid in hoeverre de verzoekende partij werkelijk onvermogen was op het moment van het vertrek alsook dat deze geen

informatie bevatten over eventuele eigendommen dewelke de verzoekende partij eventueel zou kunnen hebben verworven tot op het moment van vertrek, zonder het moment van vertrek in de tijd te situeren of te verduidelijken of in voorkomend geval specifiek te wijzen op de onduidelijkheid over het moment van vertrek, kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat waarom de voorgebrachte fiscale attesten door de verwerende partij niet aanvaard kunnen worden. Immers is het zo dat, indien het moment van vertrek maart 2017 betreft en de verwerende partij aangeeft dat de attesten van onvermogen inzake inkomsten uit Marokko getuigen van een actuele situatie, niet blijkt waarom deze geen bewijs kunnen vormen van het onvermogen zijn in het land van herkomst. Voorts kan uit de enkele verwijzing naar het feit dat gezien de stortingen aanvingen in 2011, geen fiscale attesten voorliggen van 2011, 2012 en 2013, niet afgeleid worden waarom de fiscale attesten betreffende de inkomsten van de jaren 2014, 2015 en 2016 niet afdoende kunnen aantonen dat de verzoekende partij in het verleden in het land van herkomst onvermogen was en ten laste was van haar moeder, minstens wordt deze redenering niet afdoende verduidelijkt. (...)

Het motief in de bestreden beslissing dat stelt dat er moet uitgegaan worden dat de aankomst van de verzoekende partij in België dateert van 10 mei 2017, is in dat opzicht niet correct, gelet op de vraag van inschrijving van 21 maart 2017 bij de stad Antwerpen.

De bestreden beslissing stelt dat er geen afdoende bewijs voorhanden ligt met betrekking tot de financiële onvermogenheid van de verzoekende partij in het herkomstland.

Verzoekende partij houdt voor dat zij deze wel aantoont.

Vastgesteld wordt dat uit het administratief dossier overduidelijk blijkt dat de verzoekende partij sedert 1 oktober 2011 financiële steun ontving via geldstortingen van de moeder en ook van de vader. De bestreden beslissing neemt deze bewijzen niet aan omdat de financiële onvermogenheid niet afdoende is aangetoond.

Het voorgelegde attest “*de non propriété n° L 794639*” van 17 augustus 2018, dat stelt dat de verzoekende partij geen onroerend goed heeft in Marokko, wordt door de verwerende partij niet aanvaard omdat het is opgesteld naar aanleiding van een verklaring op eer. Deze redenering is kennelijk onredelijk en niet correct. In dit attest staat te lezen dat de conservator het attest opstelde “*après la recherche effectuée aux registres immobiliers*”, dus na opzoekingen in de registers van onroerend goed. De Raad kan niet begrijpen waarom de verwerende partij dit stuk afwijst louter op basis van het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer indien uit dit attest blijkt dat de opsteller zelf een onderzoek heeft verricht. De motieven in de bestreden beslissing zijn niet duidelijk nu niet blijkt dat het attest enkel en alleen is opgesteld door een verklaring op eer.

Bovendien dient de vraag naar de financiële onvermogenheid onderzocht worden, wat wordt erkend in de bestreden beslissing en in het licht van het geheel van de overgemaakte stukken. Zo legt de verzoekende partij een attest “*Registre Du Commerce*” voor van 8 maart 2017 waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen eigen zaak had. Voorts legt de verzoekende partij een “*attestation de revenu global*” voor van 26 juli 2018, van 7 maart 2017, van 10 november 2017 en van 16 oktober 2018 waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen belastbare inkomsten verwierf in de periode 2011 tot en met 2017. De gemachtigde van de bevoegde minister kan nog gevolgd worden waar hij stelt dat louter deze attesten op zich eventueel geen afdoende bewijs zijn maar in het licht van de overige stukken is het kennelijk onredelijk deze niet te aanvaarden louter omwille van het gegeven dat een verklaring op eer mede aan de hand ligt van het opstellen van dergelijke attesten. Het blijkt niet uit het administratief dossier dat dergelijke attesten enkel zijn opgesteld door verklaringen op eer en er geen onderzoek plaatsvond over de inkomsten of het gebrek ervan. De verwerende partij maakt evenmin duidelijk aan de hand van welke “*bijkomende gegevens*” blijkt dat de attesten steeds worden afgegeven via een verklaring op eer en waaruit moet blijken dat de Marokkaanse overheidsdiensten zelf geen onderzoek verrichten, wat wordt gesuggereerd in de bestreden beslissing. Bovendien licht de bestreden beslissing niet toe welke inkomsten er zouden zijn die niet belastbaar zijn. Voor zover de verwerende partij doelt op twee documenten uitgaand van “*Service-Public.ma*” over de “*Déclaration annuelle du revenu global*” en over “*attestation du revenu*” blijkt niet dat er enkel een verklaring op eer moet afgegeven worden om de attesten te verkrijgen. Nog minder blijkt dat de Marokkaanse overheden geen controle op aangiftes verrichten. Wel blijkt dat de agrarische inkomsten niet moet worden aangegeven, maar in dit geval bezit de verzoekende partij geen onroerend goed. Een salaris, voor zover die afkomstig is van eenzelfde werkgever voor het ganse jaar, moet niet aangegeven worden, maar dit sluit niet uit dat de Marokkaanse overheid de te betalen belastingen put door de aangifte van die werkgever. Het komt de

Raad niet toe dit te onderzoeken. In dit geval kan de Raad enkel vaststellen dat de vaststelling in de bestreden beslissing, dat de Marokkaanse overheid geen onderzoek voert, geen steun vindt in het administratief dossier.

De bestreden beslissing stelt dat de Kafala niet kan aanvaard worden omdat in dit document vermeld staat dat de referentiepersoon de Marokkaanse nationaliteit heeft, terwijl zij de Belgische nationaliteit heeft. De verzoekende partij werpt correct op dat uit de Kafala wel blijkt dat zij (de ouders) de verzoekende partij ten laste nemen en dat het een aanwijzing in dit geval is van onvermogen. Ten overvloede: het gegeven dat de referentiepersoon de Belgische nationaliteit heeft, sluit niet uit dat zij ook haar Marokkaanse nationaliteit behield. De tegenstrijdigheid tussen het wisselen van de beroepen van de referentiepersoon en haar echtgenoot kan een loutere misslag zijn en heeft als dusdanig geen gevolg. De verzoekende partij wijst er terecht op dat dit stuk samen gelezen moet worden met het certificaat nr. 1474/2018 van 3 september 2018 van de gemeente Imzouren. In dit attest wordt gesteld dat de verzoekende partij in 2017 het herkomstland verliet, wat steun vindt door de aanvraag tot inschrijving in maart 2017 in Antwerpen. Het attest stelt ook dat er maandelijks stortingen zijn verricht door de referentiepersoon aan de verzoekende partij sedert 2011 en bevestigt dat het onderzoek is verricht door een "agent d'autorité". Uit dit gegeven besluiten dat geen onvermogen in het herkomstland is aangetoond, is kennelijk onredelijk in het licht van alle voorgelegde stukken. Temeer alle stortingsbewijzen zijn voorgelegd, ook deze uitgevoerd *in tempore non suspecto*. De verzoekende partij stelt zich terecht de vraag welke andere stukken nog meer hadden kunnen worden bijgebracht. De motieven over dit punt zijn op zijn minst niet duidelijk.

De verzoekende partij bekritiseert terecht het volgende motief:

"Tot slot voor wat betreft de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, worden loonfiches van tewerkstelling bij First Load SPRL voor de maanden januari tot en met augustus 2018 voorgelegd. Met de loonfiche voor de maand september 2018 op naam van een derde en de fiches zonder naam voor de maanden maart en augustus 2018 kan geen rekening worden gehouden.

Uit de voorgelegde loonfiches blijkt een gemiddeld maandloon van € 1634,39. Uit diezelfde loonfiches blijkt eveneens dat mevrouw twee personen ten laste zou hebben. Hierbij dient opgemerkt te worden dat referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zowel zichzelf als haar echtgenoot en meerderjarige zoon in het levensonderhoud te voorzien. Referentiepersoon beschikt niet over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast die nog een meerderjarige extra ten laste wenst te nemen. Dit betekent dus dat, van zodra betrokkene het verblijfsrecht zou worden toegekend, het gezin zich zou kunnen wenden tot het OCMW.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 zou in een dergelijk geval de behoefteanalyse gemaakt moeten worden. Uit de aanvraag, bijlage 19ter, blijkt expliciet te zijn gevraagd naar informatie over het bestedingspatroon van de referentiepersoon. Echter, we blijken enkel te beschikken over de huurprijs van de vorige woonst die betrokkene en referentiepersoon betrokkene. Van alle andere vaste en variabele kosten werden geen bewijsstukken neergelegd. Bij gebrek aan voldoende informatie kan er daarom ook met betrekking tot dit element niet toe beslist worden dat de referentiepersoon, in afwijking van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, toch over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, te Marokko, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste nemen en te kunnen voorkomen dat zij ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."

Ter terechtzitting wordt verduidelijkt dat de loonfiches op naam van S.H. inderdaad per vergissing zijn meegedeeld aan de verwerende partij. Dit is een derde die niets te maken heeft met het geschil en waarmee geen rekening moet worden gehouden.

Voorts blijkt dat de referentiepersoon alleenstaande was en geen andere personen dan de verzoekende partij ten laste had voor het nemen van de bestreden beslissing, wat ook blijkt uit de loonfiches waarvan niet wordt betwist dat dit inkomen de 1650 euro benadert. De verwerende partij stelt onjuist dat, minstens blijkt dit niet uit het administratief dossier, door de komst van de verzoekende partij in de

woont van de verzoekende partij de referentiepersoon twee personen ten laste heeft. Het blijkt niet dat de echtgenoot nog samenwoonde met de referentiepersoon voor het nemen van de bestreden beslissing. Ter terechtzitting verduidelijkt de advocaat van de verzoekende partij dat dit echtpaar feitelijk gescheiden leefde. De enige gezinslast die bestaat is derhalve de verzoekende partij. Het blijkt niet uit het administratief dossier dat de referentiepersoon *anno* 2017 en 2018 nog samenleefde met haar echtgenoot en deze ten laste had. De bestreden beslissing gaat uit van een verkeerde premisse. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij wel degelijk loonbrieven voorlegde, met haar naam vermeld, waaruit blijkt dat, met uitzondering van de maand juli 2018, zij een inkomen ontving, hoger dan 1650 euro maandelijks. De bestreden beslissing die uitgaat van een berekening met twee personen ten laste in plaats van één (de verzoekende partij), kan niet correct stellen dat het inkomen van de referentiepersoon niet 120 procent van het leefloon bedraagt.

Het betoog van de verwerende partij doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. In wezen herhaalt de verwerende partij het standpunt van de bestreden beslissing over deze motieven. Zij verwijst naar Europese rechtspraak die stelt dat er in het herkomstland een band van afhankelijkheid moet bestaan en dat de verzoekende partij een daadwerkelijke tenlasteneming bewijst, gegeven dat op zich niet wordt betwist. Verder houdt de Raad enkel rekening met de bewijsstukken kenbaar aan de verwerende partij gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk. De overige onderdelen van het middel moeten niet verder onderzocht worden.

2.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN